

„Dit is geen nine-to-five-job”

„Een sterke inzet en engagement van de leraars.” Die vaststelling kwam in Het Scholenrapport vaak terug. We vroegen drie leraars in de Gemeentelijke Secundaire School in Munsterbilzen wat hen drijft.

Pieter Lesaffer, foto's Mine Daelemans

Marie-Jeanne Brepoels: „Met Chrysostomos is de drempel tussen leerlingen en leraars nog lager.”

Elk jaar Chrysostomos vieren

De 100-dagenviering herinneren veel oud-leerlingen zich jaren nadien nog.

Al in september brainstormen leerlingen en leraars over de show van Chrysostomos – de 100-dagenviering. De zesdejaars steken een programma in elkaar dat de leerlingen van de andere jaren de hele voormiddag entertaint.

„Een dergelijke onderneming met leerlingen uit de beroepsrichtingen is niet te onderschatten”, zegt Marie-Jeanne Brepoels, lerares algemene vakken. „Er komen heel veel ideeën, maar er is ook veel begeleiding nodig.”

Samen met een collega doet zij die begeleiding. Vorige vrijdag was Chrysostomos, en dus zit dat werk er voor dit schooljaar op. „Het is een geslaagde dag geworden. In de voormiddag was er de show. In de namiddag zijn we met de zesdejaars gaan bowlen en poolen. 's Avonds was er een buffet en daarna fuif.”

Brepoels geniet ervan dat de drempel tussen leerlingen en leraars bij zo'n gelegenheid wegvalt. „Sowie-

so is er tussen de leerlingen en leraars weinig afstand. Bij Chrysostomos gaat het er heel joviaal aan toe. Zonder dat het gezag van de leraars wordt aangetast.”

De zeventiende Chrysostomos zit er daarmee op voor de leraars. De drukste periode van het jaar is achter de rug. Want leraar zijn is geen nine-to-five-job. „Op het einde was het nog hard werken om alles rond te krijgen. Gelukkig konden we op de vrijwilligers rekenen om het decor te bouwen.”

Ze heeft al alle shows gedaan. „De eerste viering is ontstaan op vraag van de leerlingen zelf”, zegt ze. „Chrysostomos was vooral in de ASO-scholen een traditie. Onze leerlingen vonden dat zij dat even goed konden. Aan mijn collega en mij vroegen ze om dat te begeleiden. Daar zijn we op ingegaan, en we doen het nog altijd.”

Dat haar beroepsleerlingen elk jaar weer een show op niveau brengen, geeft Brepoels de motivatie om daar tijd in te steken. „Jaren later spreken oud-leerlingen me er nog over aan. Die goede herinneringen doen deugd.”

Al zes jaar is hij op pensioen. Toch komt de ex-leraar nog iedere dag naar school.

In de Gemeentelijke Secundaire School van Munsterbilzen lopen twee personeelsleden rond die eigenlijk geen personeel meer zijn. Twee van de leraars zijn officieel met pensioen gegaan. Maar wie het niet weet, denkt dat deze pensionering nooit heeft plaatsgevonden. De voormalige leraar en coördinator technologische opvoeding Mathieu Claesen komt bijna elke dag rond 9 uur naar de school – met goedkeuring van de inspectie. „Er is altijd wel iets te doen. Ofwel help ik wat met het materiaal in het

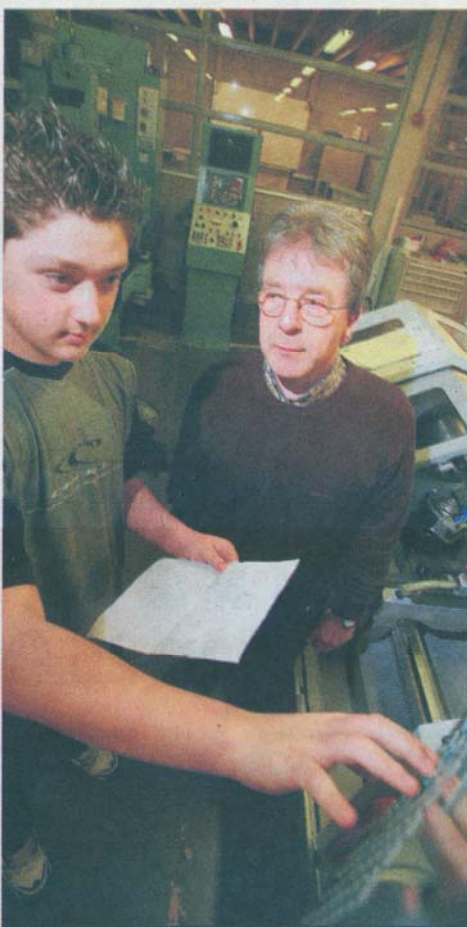
technisch lokaal. Als het nodig is, doe ik een vervanging.”

De meeste tijd steekt hij in de Europese projecten. „Ik bereid vergaderingen voor, stuur e-mails naar de partnerscholen in het buitenland. Ik heb die internationalisering opgestart, ik wil daar graag aan verder doen. We doen uitwisselingen met andere Europese scholen.”

Ook buiten de schoolgebouwen zet hij zijn werk verder. „Weet je wat belangrijk is? Een netwerk hebben. Ik ga naar seminaries en studiedagen. Daar ontmoet ik mensen uit het bedrijfsleven.”

Vorig jaar kon hij dankzij de contacten een goede prijs voor materi-

De leraar-bedrijfsleider

Camille Thijsen: „Het is niet uitzonderlijk dat mijn leerlingen tijdens de pauze blijven doorwerken.”

Heeft de leraar een vlakke loopbaan? „Het is zo vlak als je het zelf maakt.”

Al tien jaar werkt leraar Camille Thijsen in de mechanica-afdeling van de Gemeentelijke Secundaire School in Munsterbilzen met projecten. „Het laatste project is een machine die cd's verpakt”, zegt hij. „De leerlingen hebben die zelf ontworpen. Intussen staat die machine op internationale beurzen.”

Volgens Thijsen is deze aanpak goed voor de motivatie. „Zo is het niet uitzonderlijk dat leerlingen tijdens de pauze blijven doorwerken. Ook na vier uur blijven ze in het lokaal als hun werk niet af is.” Dat de leerlingen zich extra inzetten, is voor de leraar mechanische vormgevingstechnieken de motivatie om zelf door te gaan.

De samenwerking met de regionale bedrijven is een andere troef van de school. Bedrijven geven hun nieuwste machines in bruikleen, waardoor leerlingen niet op verouderd materiaal moeten oefenen. „Deze samenwerking is eigenlijk uit schaarse ontstaan. We zijn een kleine school, en hadden geen geld voor materiaal. We deden een rondvraag bij de bedrijven, en zo is de bal aan het rollen gegaan.”

De ambities van de leraars werden steeds groter, intussen heeft de school zelfs een eigen spin-off. In een bedrijfsstructuur maakt de gemeentelijke school de Mobiele Schooltjes, die kinderen in ontwikkelingslanden helpen bij hun onderwijs. Al die bijkomende taken vergen bijkomende tijd. „Maar ik amuseer me”, zegt Thijsen.

Volgens zijn collega Marc Ombelets is het belangrijk dat je thuis op begrip kunt rekenen. „Ik heb geluk, want mijn vrouw is even zot als ik”, zegt hij. „Ze is kleuterjuf en de laatste vakantie heeft ze integraal op school doorgebracht.”

Geen zin in pensioen

aal bedingen met een Duitse firma. „Ik ben erheen gereden met mijn vrouw, met een kratje Belgisch bier als bedankje achteraf voor mijn contactpersoon. We hebben er een weekendje Zwarte Woud van gemaakt. En ik ben teruggereden met de koffer vol materiaal, voor een prijs die zelfs winkeliers niet krijgen.”

Van de school kan Claesen geen afscheid nemen. „Ik heb hier in 1965 letterlijk de fundamenten gebouwd. Het gebouw hebben we grotendeels zelf gezet. Het is een succes geworden.”

Mathieu Claesen kan geen afscheid nemen van zijn school.